

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Heleny Haukvitzovej v právnej veci žalobcu **B. A.**, bývajúceho v D., zastúpeného JUDr. E. C. proti žalovanej **M.**, IČO : X., o vydanie **bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10 C 103/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. decembra 2008 , sp. zn. 10 Co 143/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. decembra 2008 , sp. zn. 10 Co 143/2008 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti v sume 826,52 € (24 900,50 Sk) tak, že žalobu aj v tejto časti zamietol, a vo výrokoch o trovách konania, **z a m i e t a**.

Dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. decembra 2008, sp.zn. 10 Co 143/2008, ktorým odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol, **o d m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom z 9. decembra 2008 č. k. 10 C 103/2005-147 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 71 780 Sk z titulu bezdôvodného obohatenia za obdobie od 21. apríla 2001 do 30. júna 2007, ako aj náhradu trov konania vo výške 4 306 Sk z titulu zaplateného súdneho poplatku, 4 920 Sk náhradu trov znaleckého dokazovania a 83 133 Sk trov právneho zastupovania. Vo zvyšku žalobu zamietol. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že výlučným vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa v k.ú. M., vedených Správou katastra D.na LV č. X. ako parc. č. X. zastavaná plocha o výmere 180 m², parc. č. X. zastavaná plocha o výmere 43 m², parc. č. X. zastavané plochy o výmere 226 m², parc. č. X. zastavané plochy o výmere 266 m², parc. č. X. zastavané plochy o výmere 662 m² a parc. č. X. zastavané plochy o výmere 395 m², je žalobca. Z obsahu znaleckého posudku vyhotoveného Ing. J. G. pod č. 79/2006 zo dňa 3. októbra 2006 vyplynulo, že žalovaná užívala zastavanú plochu pod objektmi na parc. č. X. a parc. č. X., ako aj pozemok na parc. č. X. a parc. č. X., kde má položenú nádrž na plyn, ktorá slúži na plynové kúrenie objektu. Nádrž je umiestnená medzi objektom a betónovou cestou, pričom zvyšné časti pozemku nie sú využiteľné s prihliadnutím na prístup, nakoľko nemajú priamy prístup z verejného priestranstva. V dodatku k znaleckému posudku znalec presne vypočítal plochu, ktorú žalovaná užívala, a za ktorú nič neplatila, a to v celkovej výmere 579,64 m². Súd prvého stupňa z tejto výmery vypočítal ročnú sadzbu nájomného po 20,- Sk/rok/m², pričom sa opieral o zistenia vykonané znalcom a realitnými spoločnosťami ohľadne všeobecnej výšky ročného nájomného s poukazom aj na platné všeobecné záväzné nariadenie Mesta D.. Pri výpočte bral zreteľ na obdobie, za ktoré žalobca požadoval vydanie bezdôvodného obohatenia a určil výšku bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v užívaní sporných nehnuteľností za obdobie od právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 5C/101/2000-46, teda od 21. apríla 2001 až do 30. júna 2007, pričom vychádzal z celkovej výmery užíwanej žalovanou 579,64 m² a z hodnoty 20,- Sk/rok/m². Vo zvyšku žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 9. decembra 2008, sp.zn. 10 Co 143/2008 odmietol odvolanie žalobcu, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti v sume 24 900,50 Sk zmenil tak, že žalobu aj v tejto časti zamietol. V časti trov konania zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanej náhradu trov prvostupňového konania nepriznal. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v sume 12 716 Sk k rukám jej právneho zástupcu. Odvolanie žalobcu

podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. odmietol z dôvodu jeho oneskoreného podania. Ďalej uviedol, že predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 10 C 103/2005 bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu užívania nehnuteľností žalovanou bez právneho dôvodu, a to za obdobie od 21. apríla 2001 do 30. júna 2007 vo výške 329.301,- Sk. Súd prvého stupňa žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi 71.780,- Sk, ako aj náhradu trov konania a vo zvyšku žalobu zamietol. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti v sume 24.900,50 Sk, ako aj v časti náhrady trov konania. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom dôvodom na zmenu rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti bola dôvodne uplatnená námietka premlčania. S poukazom na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 5C 101/2000-46 zo dňa 2. marca 2001, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. apríla 2001, a ktorým bolo určené, že kúpna zmluva uzavretá dňa 29. apríla 1994 medzi B. A. a žalovanou o prevode nehnuteľností novovytvorenej parc. č. X. vo výmere 266 m² a parc. č. X. vo výmere 756 m², vedených v k.ú. M., vytvorených z pôvodnej parc. č. X. o výmere 4672 m², vedenej v pozemkovoknižnej vložke č. X., k.ú. M., ktorej vklad bol povolený pod č. X., ako aj prevod novovytvorených parciel č. X. vo výmere 479 m² a parc. č. X. vo výmere 271 m², nachádzajúcich sa v k.ú. M., je neplatná, a teda žalovaná predmetné nehnuteľnosti užíva bez právneho dôvodu, v dôsledku čoho sa bezdôvodne obohacuje na úkor žalobcu, bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý zisťoval skutočný rozsah nehnuteľností užívaných žalovanou, pretože len ich reálnym užívaním vzniklo na jej strane bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým zistením súdu prvého stupňa, že žalovaná z pozemkov označených žalobcom užívala len časť, a to v celkovej výmere 579,64 m². Správny bol i postup súdu prvého stupňa, ktorý za účelom výšky bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v užívaní pozemkov, zisťoval, aké sumy sa vynakladajú v danom mieste a čase za užívanie obdobných pozemkov spravidla práve vo forme nájmu, ktorý by bola žalovaná povinná za obvyklých okolností plniť podľa nájmovej zmluvy a so záverom súdu prvého stupňa o výške nájomného 20,- Sk/m²/rok sa stotožnil. Odvolací súd musel prihliadnuť na v odvolacom konaní uplatnenú námietku čiastočného premlčania práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd prisvedčil názorom žalovanej obsiahnutým v jej odvolaní proti rozsudku, že žalobca sa nepochybné dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia, ako aj o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, najmenej od právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k.

5C/101/2000-46 zo dňa 2. marca 2001, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. apríla 2001. Žalobca však žalobu podal na súde prvého stupňa až dňa 14. júna 2005, s poukazom na čo sa jeho právo na vydanie bezdôvodného obohatenia pred 14. júnom 2003 premlčalo vzhľadom na uplynutie dvojročnej premlčacej doby. Prislúchalo mu preto právo na vydanie bezdôvodného obohatenia len za obdobie od 14. júna 2003 do 30. júna 2007 (v súlade so žalobným návrhom), t.j. za 4 roky a 16 dní, čo pri obvyklom nájomnom 20,- Sk/m/rok, výmery plochy užívanej žalovanou 579,64 m², predstavuje bezdôvodné obohatenie vo výške 46.879,40 Sk, ktorá suma je oproti sume priznanej rozsudkom napadnutým odvolaním (71.780,- Sk) nižšia o 24.900,50 Sk (upravená zaokrúhlením). Odvolací súd podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania, keď o náhrade trov prvostupňového konania bolo dôvodné rozhodnúť podľa § 142 ods. 2 O.s.p., avšak žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý ho žiadal zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Vytýkal odvolaciemu súdu, že sa stotožnil so skutkovým zistením súdu prvého stupňa v tom smere, že v predmetnom spore pri určení výšky bezdôvodného obohatenia treba vychádzať len z rozsahu nehnuteľností skutočne užívaných žalovanou, čomu zodpovedá výmera vo výške 579,64 m². Namietal, že skutočne užívaná plocha žalovaným v stave, v akom to ustálil znalec pri miestnej obhliadke nemusela byť, a podľa jeho názoru ani nebola totožná so stavom, v akom bola počas celej doby bezdôvodného obohatenia užívaná. Žalovaná napríklad pri vjazde s nákladnými motorovými vozidlami a kamiónmi musela užívať aj ďalšie časti predmetných nehnuteľností. Je teda zrejmé, že pri určení veľkosti užívanej plochy treba mať na zreteli aj ďalšie okolnosti, ktoré v čase miestneho šetrenia nemusia byť vždy reálne. Trval na tom, aby pri určení výšky bezdôvodného obohatenia malo byť vychádzané z výmery 1.772 m², teda zo súčtu výmery parciel vedených na LV č. X.v k. ú. M..

Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho

pojedinávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním je možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne

nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Výskyt hore uvedených vád v konaní nezistil a dovolateľ ich ani nenamietal.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak na ňu dovolanie nepoukazuje, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani výskyt tzv. inej vady nebol dovolacím súdom zistený.

Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Ku skutkovým (nie právnym) záverom, na ktorých odvolací súd založil svoje hodnotiace závery, dospel odvolací súd na základe vyhodnotenia dôkazov. Spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. ale nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom (porovnaj R 42/1993). Neprípustnosť takeého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať aj na to, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho

prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní.

Nesprávnym právnym posúdením veci je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

O taký prípad však v danej veci nejde. Súd prvého stupňa na zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis (§ 451 a § 458 Občianskeho zákonníka) a odvolací súd sa s jeho závermi ako aj výkladom o bezdôvodnom obohatení plne stotožnil, stotožnil sa i so záverom súdu prvého stupňa o rozsahu nehnuteľností, ktoré žalovaná bezdôvodne užívala v rozhodnom období, ako aj s výpočtom výšky bezdôvodného obohatenia, vychádzajúceho z ceny obvyklej v danom mieste a čase za nájom nehnuteľností.

V odvolacom konaní však dôvodne prihliadol na vznesenú námietku premlčania časti nároku, ktorú uplatnila žalovaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil právny záver, že skutočnosťou alebo dôkazom v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. a § 205a O.s.p. nie je námietka premlčania práva uplatnená žalovaným.

Premlčanie sa definuje ako uplynutie času stanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Hlavným, ba rozhodujúcim následkom premlčania je vznik práva na námietku premlčania pre povinný subjekt, ktorý ju môže ale nemusí uplatniť.

Námietka premlčania práva je námietkou právnou a neuplatňuje sa ňou taká skutočnosť, ktorú je účastník povinný tvrdiť v zmysle § 101 ods. 1 O.s.p. najneskôr do vyhlásenia uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaduje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

Zo žiadneho ustanovenia práva hmotného alebo procesného nevyplýva, že by žalovaný musel uplatniť námietku premlčania v určitom štádiu konania; z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného, ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

V prvom odseku tohto ustanovenia je upravená tzv. subjektívna premlčacia doba, v odseku druhom premlčacia doba objektívna. Vzájomný vzťah týchto dvoch premlčacích dôb je taký, že ak skončí beh jednej z nich, a je vznesená námietka premlčania, právo sa

premlčí a nemožno ho priznať. Premlčanie nevedie k zániku práva, bráni však jeho vymožitelnosti.

Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade.

V danej veci správne odvolací súd posúdil vznesenú námietku premlčania nároku, nakoľko z dokazovania je nepochybné, že o tom, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu, a to užívaním nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, došlo najneskôr dňom právoplatnosti rozsudku súdu, ktorým bola vyslovená neplatnosť kúpnej zmluvy, týkajúcej sa predmetných žalovanou užívaných nehnuteľností a to dňom 21. apríla 2001. Ak preto podal žalobca svoju žalobu až dňa 14. júna 2005, nemohol mu súd vzhľadom na vznesenú námietku premlčania priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia pred dňom 14. júna 2003.

Dovolací súd sa s týmto záverom odvolacieho súdu stotožnil, a nakoľko obsah dovolania žalobcu nebol spôsobilý zmeniť vecnú správnosť rozsudku odvolacieho súdu, dospel k záveru, že dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nie je dôvodné .

Keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia a ani vady konania uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. decembra 2008, sp.zn. 10 Co 143/2008 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti v sume 826,52 € (24 900,50 Sk) tak, že žalobu aj tejto časti zamietol, a vo výrokoch o trovách konania podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Vzhľadom k tomu, že žalobca napadol dovolaním celý výrok rozsudku odvolacieho súdu, t.j. i výrok, ktorým odvolací súd dovolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa ako oneskorene podané odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p., dovolací súd tento

samostatný výrok v dovolacom konaní preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie proti tomuto výroku nie je prípustné. O odmietnutí odvolania pre jeho podanie po zákonnej lehote rozhoduje súd vo forme uznesenia a túto povahu rozhodnutie nestráca ani v prípade, že je takýto výrok súčasťou rozsudku vo veci samej.

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, preto pri posudzovaní jeho prípustnosti treba vychádzať z ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Odvolací súd rozhodol o odmietnutí odvolania podľa § 218 písm. a/ O.s.p., nakoľko bolo podané po zákonnej lehote. Z uvedeného je zrejmé, že prípustnosť dovolania nie je možné vyvodiť z § 239 O.s.p. a ako bolo už hore uvedené, vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v celom konaní namietané a dovolacím súdom zistené neboli.

Dovolací súd preto dovolanie žalobcu proti výroku rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. Decembra 2008, sp.zn. 10 Co 143/2008, ktorým odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol, ako neprípustné odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení

s § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd úspešnej žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. februára 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová